

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 marca 2019 r.

sprawy **P. H.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 7 września 2018 r., sygn. akt VI Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt III K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

W kasacji obrońca skazanego P. H. zarzucił:

- 1) na zasadzie art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. rażące naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 200 § 1 k.k. poprzez dokonanie ustaleń dotyczących zachowania oskarżonego wobec pokrzywdzonej z wadliwym zinterpretowaniem przez Sąd wyrażenia „inna czynność seksualna”, stanowiącego znamię przestępstwa opisanego w wymienionym przepisie, oraz mimo wystąpienia negatywnej przesłanki procesowej, a to braku wystąpienia znamion czynu zabronionego z art. 200 § 1 k.k. Także zarzucił, 2) rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, to jest art. 170 § 1 i 2 k.p.k., a polegającego na odrzuceniu wniosku

dowodowego obrońcy skazanego o dopuszczenie dowodu z uzupełniających zeznań świadka U. H., oraz na zasadzie art 185a § 1 k.p.k., o ponowne przesłuchanie małoletniej W. G., mimo pojawienia się nowych i istotnych okoliczności, co doprowadziło do braku możliwości ujawnienia faktów, które świadczą o niewinności oskarżonego. Zarzucił również, 3) rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., przez zaniechanie dokonania przez Sąd Okręgowy w G. prawidłowej oraz wszechstronnej kontroli odwoławczej i wszechstronnego rozważenia a także ustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji i wspierającej je argumentacji, kwestionującej w szczególności ustalenie, że zeznania K. K., pokrzywdzonej oraz świadków oskarżenia, a także asystenta rodziny, psychologa dziecięcego oraz seksuologa, prowadzą do stanowczych wniosków co do przebiegu wydarzeń istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego, w wyniku czego doszło do sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonych w tym zakresie dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do wydania błędnego orzeczenia w zakresie w jakim Sąd Okręgowy w G. przypisał skazanemu ustawowe znamię dopuszczenia się wobec pokrzywdzonej innej czynności seksualnej, o której mowa w przepisie z art. 200 § 1 k.k., przy jednoczesnym odmówieniu waloru wiarygodności pozostałemu materiałowi dowodowemu zgromadzonemu w sprawie, zwłaszcza treści opinii psychologicznej sporządzonej przez biegłą sądową M. P., zeznaniom świadków obrony oraz wyjaśnieniom oskarżonego.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w G., w pisemnej odpowiedzi na tę kasację, wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rację ma oskarżyciel publiczny, gdy podnosi, że przedmiotowa kasacja jest oczywiście bezzasadna. Trafnie też zauważa, iż zarzuty kasacyjne są w istocie powtórzeniem zarzutów z apelacji obrońcy P. H., złożonej od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt III K [...]. Do tych zarzutów apelacyjnych w sposób należyty odniósł się Sąd Okręgowy w G. w pisemnym

uzasadnieniu wyroku z dnia 7 września 2018 r., sygn. akt VI Ka [...] (por. strony 2 – 8 tego uzasadnienia). Nie budzi też wątpliwości, iż zarzut kasacyjny oznaczony pkt. 1 w istocie jest zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, i to skierowanym pod adresem sądu pierwszej instancji. Autor kasacji zmierza do kolejnej kontroli wyroku pierwszoinstancyjnego, tym razem przez Sąd Najwyższy. Takie postąpienie jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Równie bezzasadny jest zarzut kasacyjny oznaczony pkt. 2. Przypomnieć należy, iż Sąd Okręgowy w G. oddalił wniosek dowodowy o ponowne przesłuchanie w charakterze świadków U. H. i W. G. na okoliczność złożenia przez pokrzywdzoną w sprawie nieprawdziwych zeznań obciążających oskarżonego, którą to okoliczność wyjawić miała koleżance A. S., a ta w dniu 20 maja 2018 r., zatem już po zapadnięciu zaskarżonego wyroku, opowiedzieć o niej U. H. Zdaniem Sądu Okręgowego w G. tego rodzaju okoliczność, nawet jeśli miała miejsce, nie mogłaby, w oderwaniu od całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu, dowodzić niewiarygodności zeznań W. G. złożonych w toku śledztwa oraz w postępowaniu sądowym. Świadek W. G. w toku procesu była dotychczas przesłuchiwana dwukrotnie w trybie art. 185a k.p.k. Konsekwentnie w swoich zeznaniach obciążała oskarżonego, nie ukrywając przy tym, że nie oczekuje jego ukarania. W rozmowie z A. S. mogła natomiast mówić to, czego oczekiwało od niej otoczenie, względnie ona sama uważała, iż towarzyszącej jej osobie chce w danym momencie powiedzieć i to bez ryzyka, że poniesie za to jakąkolwiek odpowiedzialność. W realiach sprawy ta decyzja jest prawidłowa (por. też stanowisko oskarżyciela publicznego z pisemnej odpowiedzi na kasację, strony 5 – 6).

Także oczywiście bezzasadny jest zarzut ujęty w pkt. 3. W istocie pod „osłoną obrazy” przepisów procesowych, a to art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., stanowi on niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Lektura pisemnego uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w G., wbrew wywodom Autora kasacji, dowodzi, że ten Sąd, dokonując kontroli skazującego wyroku Sądu Rejonowego w G. odniósł się zarówno do kwestii oceny wiarygodności zeznań matki pokrzywdzonej, jak również ocenił wartość dowodową zeznań pozostałych świadków. Jak wynika

z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, ocena ta była wszechstronna, uwzględniała zasady wiedzy i doświadczenia życiowego. Stanowisko w tym zakresie Sąd Okręgowy w G. przedstawił w uzasadnieniu wyroku. Jest ono wystarczające dla poznania toku rozumowania Sądu II instancji. Sąd Najwyższy podziela przy tym pogląd tego Sądu, iż zbiorcze powołanie w uzasadnieniu wyroku dowodów uznanych za wiarygodne i stanowiących podstawę dokonanych ustaleń, jest w pełni dopuszczalne w sytuacjach, w których materiał dowodowy jest w istocie jednorodny. Nie można zatem zasadnie wywodzić, iż doszło w tym zakresie do naruszenia przepisów, o których mowa w tym zarzucie kasacji. Poza sporem jest, iż podstawą zarzutu kasacyjnego nie może być samo negowanie wiarygodności dowodów istotnych dla przypisania sprawstwa skazanemu tylko dlatego, że zostały one ocenione w sposób dla niego niekorzystny, ani też przeciwstawienie im innych dowodów lub ich fragmentów, stawiających skazanego w korzystniejszym świetle. Tego rodzaju zabieg stanowi nie tylko nieuprawnioną polemikę, ale też obejście przepisu art. 523 k.p.k. oraz niedopuszczalną próbę przekształcenia kontroli nadzwyczajnej, jaką jest kontrola kasacyjna, w kontrolę apelacyjną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2015 r., III KK 176/15, Lex nr 1770895).

Mając na względzie przedstawione wyżej powody Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.